

Edicions del País Valencià, S. A.  
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.  
46001 València-1.  
Tel. (96) 352 48 69.

Provença, 324, 2n.  
08037 Barcelona.

Impremta 1, pral.  
07001 Ciutat de Mallorca.

**President del Consell  
d'Administració:**  
Rafael Mansanet.  
**Conseller Delegat:**  
Eliseu Climent.

**Director:**  
Francesc Pérez i Moragon.  
**Redacció:**  
Adolf Beltran. Ferran Torrent. Vicent Partal.  
Vicent Martí.

**Documentació:**  
Enric Bellver.  
**Correcció lingüística:**  
Vicent Sanchis.  
**Delegacions:**  
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*).  
Miquel Martínez (*Alacant*).  
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

**Fotògrafs:** Francesc i Ciscar. Vicent Gamir. Pau  
Barceló. Francesc Cutillas.  
**Disseny i maquetació:**  
Casanovas  
**Logotip:** Josep Hortolà.  
**Portada:** Vicent Gràcia.

**Publicitat:** Albert Peiró i Ortiz.

**Impressió i fotocomposició:**  
Berta Print, S. A. 46019 València.

**Col·laboradors:** Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià  
Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A.  
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vázquez  
Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.  
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra,  
Josep Piera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat,  
Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster, Jaume  
Lorés, Antoni Serra, Josep M. Uompart, Gabriel  
Janer Manilla, Isabel C. Simó, Manuel de Pedrolo,  
F. Yvars, Vicent Aleixandre, Bernat Capó, J. J. Ro-  
vira, Alfons Llorenç, Josep Aleixandre, Santiago  
Pey, Manuel Costa, Maria Àngels Ull, Jordi Bigas,  
V. Soler, M. A. Capmany, Manuel Pérez Montiel,  
Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, Josep  
Lacrau, Josep Pitarch, Manuel Bernardos, F. Garcia  
Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rausa, A. Garcia  
Hernández, Joan Rendé, Joan B. Culla, Josep M.  
Espinàs, Francesc Signes, Elena Merino, Salvador  
Vercher, Vicent Marqués, Pilar del Burgo, Joana  
Escubedo, B. Mesquida, M. Muñoz, M. S. Jardí.

**Direcció, redacció, administració, publicitat i  
subscripcions:** Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.  
46001 València. Tel. 352 48 69.  
**Dipòsit legal:** V-853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-  
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.  
L'opinió de la revista queda només reflectida en  
els articles editorials.

## Des del Temps

### Català vol dir català

**L'**aprovació pel claustre de la Universitat Literària de València de l'article dels estatuts que s'ocupa de l'idioma representa un triomf de la claredat. Després d'un llarg període d'interessades confusions terminològiques, de pactes i sobreentesos a l'entorn del nom de la llengua catalana, aquesta aprovació és una victòria important en la crònica atrotinada del País Valencià actual.

Com calia esperar, l'actitud de l'anticatalanisme ha estat penosa. Una vegada més, s'ha pogut permetre el luxe de posar traves i obstacles físics a la celebració d'un acte absolutament legal. Una vegada més, han volgut convertir la Universitat en camp de batalla o en escenari de sànet. En aquesta ocasió, el pla els ha eixit malament, i el grup provocador pogué seguir de prop la seua derrota, que tingué unes proporcions d'autèntic plebiscit.

Voldriem veure en aquest triomf de la claredat, en aquesta voluntat universitària d'anomenar les coses pel seu nom, sense subterfugis

d'anar per casa, un bon senyal, un signe del fet que les institucions acadèmiques del país comencen a perdre la por i a plantar cara al xantatge. No es pot estar sempre reconeixent la unitat lingüística i cultural de portes cap a dins dels despaxos, i fent giragonses nominals quan s'ha de parlar en públic o s'ha de signar documents.

Dir que la llengua catalana és la llengua catalana, per moltes variants locals que calga reconèixer i mantenir, és un gest, si vostès volen, de previsió política. Per dues raons.

D'una banda, perquè jugar a favor de la unitat lingüística significa treballar pel futur de l'idioma, mentre que acceptar les argumentacions secessionistes vol dir optar per la desaparició del català. De l'altra, perquè dir que sí públicament, sense simulacions ni embuts a aquesta unitat, representa allunyar-se d'uns temps històrics de prostració cultural i col·locar-se en la línia del demà. Precisament, en aquesta línia que avui personifiquen els universitaris.

### El nom i la cosa

**D**e tota manera, convé recordar que no s'hauria guanyat res acceptant la denominació de «llengua catalana» si a partir d'ara no es fa un esforç decidit —i probablement extenuador— per a complir el segon punt de l'article 7è d'aquests estatuts que ens ocupen, és a dir, el punt que es refereix a la normalització.

De fet, no només de dret, la Universitat ha de convertir-se en una màquina permanent i eficaç de normalització lingüística, després de segles de castellanització. Cap a dins

i cap a fora, ha de ser un punt de referència per a la societat, aquest punt de referència prestigiós en què hauria de veure's acompanyada per altres institucions públiques, les quals, de moment, semblen més dedicades a altres qüestions. Per exemple, el Consell. Per exemple, Aitana. Dues entitats que segueixen manifestant-se en castellà amb una dedicació vergonyosa i provocativa, com a símbols d'una voluntat política i cívica diametralment contrària a la que mou la Universitat més antiga del país.

Francesc Pérez i Moragon